

Ὁ πετνός τσῆ γριᾶς.

Μιά φορά κι ένα καιρό ήταναν δύο γριές γιτόνισσες, καίγ είχανε κι από
 ένα βεντό. Τῇ μιανῆς τῇ γριᾶς Σά σώθηκε τῇ μιανῆς τῇ γριᾶς τό στάρ, λέει
 στό πεντό τς:

- Πάνε νά βρης στάρ και φέρ το, νά φᾶς κι ἐσύ, νά φάγω κι ἐγώ.

Πῆρ ὁ πετνός τό δρόμο καί πάγαινε. Πῆγε πῆγε, βγαίνι μιάν ἀλεπού ἄροστὰς
τ. Ὁ πετνός τά χασ ἀπ τό φόβο τ κι ἄρκεψε νά λη:

-Ρούφακῶλο τν ἄλεποῦ. Ρούφα κῶλο τν ἄλεποῦ.

Ρούφς ὁ κῆλος τ τν ἀλεποῦ, καὶ πέρασ ὁ πετιός. Πάλε πῆγε πῆγε, γλέπ ἓνα ~~ε~~
λύκο. Ἀρκὲς πάλε:

-Ρούφα κῶλο τό λύκο. Ρούφα κῶλο τό λύκο.

Πούρῃς ὁ κῆλος τ τό λυκο, καί περάς ὁ πετνός. Πάλε πῆγε πῆγε, γλέπ βροστά
τ ἕνα ποτάμ. Κι τάς ἀπό δῶ, κι τάς ἀπό κεῖ, δέ βορ νά τό περάσ. Ἀρκέβ νά λέη:

-Ρούφα κῶλο τό ποτάμ. Ρούφα κῶλο τό ποτάμ.

Ρούφξ ὁ κῶλος τ τὸ ποτάμ καί πέρασ ὁ πετνός.

“Υστερα τραβάει ἴσια στ βασιλέ τό καλάτ, καί ^{βαίνει} ἀπ τό παραθύρ, στόν δά πγ εἶχανε τς λίρες. Τονε γλέπνε τὰ βασλόπλα, τό λένε τό βασιλέ. Ετένε, ὁ βασιλέε τς δούλι τ, πιάν-νε τό ^{βετνό} καί τονε βάζνε μέσ στο κιάς τς χῆνες, γά νά τονε φάνε. Σάν εἶδ ὁ πεντός π ἄρκεφανε νά τονε ^{τῶ} φάνε, πετάει ἀπλά σέ μιὰ καθίστρα, κι ἄρκεβ νά λη:

- 'Απόλυ κῶλο τν ἀλεποῦ. 'Απόλυ κῶλο τν ἀλεποῦ.

Ἀπολόεο κῆλος τς τν ἀλειού, τρώγ τς χῆνης, ἡ ἀλειού, ἀνοί καί τ βόρτα
καί φύγει. Βγαίνει κι ὁ πετνός καί βαίνει ξανά πόν ὁδῷ πγ εἶχανε τὰ χρῶμα.
Πάλε τον εἶδανε τὰ βασιλόπλα καί τόγ εἶπανε στό βασιλέ. Λέει ὁ βασιλές τς δοῦλῃ
τ καί ρίχν-νε τό πετνό μέσα σι ταχοῦρα τὰ βαλῖνα νά τονε τσαλαπατήσ-νε. Πδά-
ει ὁ πετνός ἀπά στά πατερὰ κι ἀπέρ:

— 'Απόλυ κῶλο τό λύκο. 'Απόλυ κῶλο τό λύκο.

Ἀπολιναίει ο κῶλος τ τὸ λῦκο, τρέει τ' ἄττα τ βασιλέ, ἀνοῖ καὶ τ πόρτα νά
 φύη, πετάει κι ὁ πετνός καὶ βαίνει, μετὰ στὸν ὁδὸν τὰ φλουριά. Πάλε τουνεγέ-
 δανε τὰ βασιλοπλάκα, εἶπανε τὸ βασιλέ, καὶ κεῖνος πρόσταξε ν' ἀνάψω τὸ φούρ-
 νο καὶ νά τουνε ρίξνε μέσα νά καῖ. Μόνε τον ἔρριξε μες στὸ φούρνο, φωνάζ ὁ πε-
 τνός:

- 'Απόλυ κῶλο τό ποτάμ. 'Απόλυ κῶλο τό ποτάμ.

Ἀπολύνει ὁ κύβωλος τὰ ποτάμια, σβύνει ὁ φοῦρνος, φεύγει ὁ πετινός, παγαίνει πάλαι καὶ βαλύνει στὸν ὅσα πνεύσανε τὰ φλουριά καὶ ἀρκεῖ νὰ χάρτ' σὰ λημασμένους. Ἐξαφνε, ἔξαφνε, ἴσμεν π' φουδῶκεται πιά ἡ σγάρα τ' καὶ ὁ λαίμος τ', πέρνει καὶ ἕνα φλουρί· στὸ ποτάμι καὶ κἀννεὶ τὸ φόβιο. Σὰ ὅν' εἶδανε τὰ βασλοπλά τοῖς θάρρεφανε τὸ φόβιο, τόνε ἔβρυν' ἀπ' τὸ ποδάρ καὶ τόνε πετάνε στ' αὐτοῦριά. Μόνε ἔφαγαν αὐτὰ, σκῆματ' οὐ πετινός καὶ τὸ δίνει δρόμο, ἴσια στὸ γρύϊας τὸ σπύτ'. Τόνε κρεμάει ἡ γριά ἀπ' τὸ λειρὶ στὸ ταβάνι, πέρνει καὶ μιὰ βέργα, καὶ πᾶτ' πᾶτ' τόνε βαρεῖ.

"Αρχεψ ὁ πετνός νά φωνάζ:

—Χέσε κῶλο τά φλουριά. Χέσε κῶλο τά φλουριά.

"Ἐχεσε ὁ κῶλος τὰ φλουριά, καὶ γίδυσε τῇ γριᾷ τὸ σελόνι. Ἐκεῖ πό κα-
τσε ἡ γριά καὶ τὰ μέτραγε, νὰ κι ἔρκεται καὶ ἡ γειτόνισσα τῆς.

-Ποῦ τὰ ἡῦρες καμένει τόσα φλουριά; Πέσ το με νά πά νά βρω κι ἐγώ.

- "Εστλα τό πετνό μ καί μέ τά φερε, λέει η γριά.

— Έκα, σάν εἶνε, νά στείλω κι ἐγώ τό δρόμ, νά φέρ καί μένα.

Πάνι, στέλνει κι εκείνοι τον δόκ τς. Αὐτός ὁ χαρσής, παγαίνι ἴσαμε τ' ἀλώνια, γλεπ' εἶχανε τραχανά απλωμένο σ' ἐν ἀλώνι, νά λιαυτῇ, κάθεται τρώγῃ καλὰ καλά, καί τό βραδ γριζί σι θερά τ. Τονε κρεμάσι κι αὐτῇνι ἀπ τό λειρί, πέρνει καί τ βέρρα καί τόν ἀρκέβ. Ὁ πετνός ἀδύς φλουριά ἔκμανε κατσλιές. Πεισιμάνεται ἡ γριά, τονε δίνι μιὰ ἀδυνατή στό κεφάλι καί τονε φοβάει.

"Ἡμεῖς καὶ ἐγὼ καὶ τὸ

μέ τό κόκκ^ινο τό βρακί.



W^c guarda in un
diadema di laurea